

A legújabb illetménykötet

A DIÓFA ÁRNYÉKÁBAN

D É L V I D É K I E L B E S Z É L Ő K

SZERKESZTETTE: HERCEG JÁNOS

EGYIDEJÜLEG KÜLDJÜK A MAGYAR KÖNYVBARÁTOKNAK

ben, lélekben, egyaránt. A több kultúra megvalósítja annak a névtelen Könyvbarátnak vágyait is, aki a vidék teljes szervezetét mozgósítani szeretné a helyi értékek kibányászására és föl-tárására, ezen a réven hiszi az érdeklődés általános erősödését. Ő javasolja vándorló műkiállítások létesítését, csak egy vasúti kocsi kell hozzá. Bizony, milyen szép lett volna, ha a nagyhatású Aba-Novák emlékkiállítás végigjárhatja az országot! Álmaiból nem közlünk több ötletet, de vele hisszük, hogy minden megvalósítható, ha akarjuk.

Most már a munka következik,* a feladatok megvalósításának munkája. De nem riadunk vissza, nincs okunk

rá semmi. A Diárium munkatársaival jártuk az országot, mindenfelé lelkesítő példákat kaptunk. Bizunk benne, hogy a megkezdett baráti kapcsolatok kiépítésének folytatása elé az idő a jövőben sem húz sorompókat, mivel ismét és ismét akarunk táborozni erö-gyűjtésre a magyar vidék lelkesítő melegében, a Magyar Könyvbarátok szeretetében. Talán személyes megbeszéléseinkkel is hozzájárulhatunk a várvavárt álom megvalósulásához. A Magyar Könyvbarátokhoz intéztük be-kezdő szavainkat, tőlük veszünk búcsút, amikor kezüket végleg a magunkéba kulcsoljuk: „segítséggel és velük akarjuk megindítani azt a munkát, melynek célja és értelme az egységesen kultúrált Magyarország“.

MINT EGY PAJKOS GYERMEK CSÍNYJÉT

Szívem hűs felhők pályái között reszket immár örökké.
Minden gyengédség elpártolt tőlem, amióta nem vagy;
a régi barátok és a régi kedves tárgyak feleselve pörölnék;
tudatos, nagy kegyetlenséggel kínoznak a nappalok és az éjszakák.
Sírnom kellene, mondanom, hogy: hűtelen,
és szemrehányó szavak fekete seregét bocsátanom utánad,
mert megéheztettél és megszomjaztattál, de nem adtál ennem, tnnom;
mert megmutattad, mi a jó. s rámengetted a rosszakat.
Mégis: nézzétek, emberek! puha mosoly játszik a szám körül;
mint aki búvós titkokat tud, mosolygok — mint ki gyermekek
nagyosan-komoly játékát nézi és elmosolyodik.
— Azt hiszi ő, hogy elhagyott — azt hiszed, hogy elhagytál engem,
s a két színben vastagodó idő egészen eltakar majd.
Széles a világ, mély a föld, a tenger és magos az ég:
szélesebb, mélyebb és magosabb náluk az én szerelmem,
megindulsz nyúlánk utakon egyenesen vagy kanyarogva
bujkálsz bújó ösvényeken: hozzám lyukadsz ki végül,
a földbe ásd magadat mérföldnyi kútba: énram bukkansz,
tengerre szállsz, bárhogy kormányzol: énnálam köt ki a hajód,
a légbe lendülsz: énbelém ütődik gyenge homlokod.
— Sírnom kellene, mondanom, hogy: hűtelen,
de nem lehetsz te hűtelen, — sokkal jobban szeretlek annál,
s eligyekvő lépteidet úgy nézem, mint egy pajkos gyermek csínyjét.

CSORBA GYÖZÖ.